

અભ્યાસ

abhyast
ગઝલ સંગ્રહ

1

પ્રવીણ શાહ

Pravin Shah

અભ્યસ્ત

abhyast

ગુજરાતી ગઝલ સંગ્રહ- 1

એપ્રિલ, ૨૦૧૪

પ્રકાશક અને કોપીરાઈટ :

પ્રવીણ હીરાલાલ શાહ

૨૯, ગિરીવન સોસાયટી,

ટાગોર નગર પાસે,

જૂના પાદરા રોડ,

વડોદરા ૩૯૦૦૦૭

મો : ૯૪૨૮૭૬૧૮૪૬

E mail : shahpravin46@gmail.com

Blog : www.aasvad.wordpress.com

Not for sale, for private circulation only.

વર્ણનામર્થસંધાનાં રસાનાં છન્દસામપિ ।
મંગલાનાં ચ કર્તારૌ વન્દે વાણીવિનાયકૌ ॥

ઋણ સ્વીકાર...

બુધસભા- વડોદરા, ડૉ. રશીદ મીર,
ડૉ. કિશોર મોદી, ધૃતિ મોદી, કીર્તિકાંત પુરોહિત,
અશોક જાની, દિનેશ ડોંગરે, સુરેશ પરમાર, ડૉ. દિલીપ
મોદી, પંચમ શુક્લ, સુધીર પટેલ. ડૉ. મહેશ રાવલ,
ડૉ. વિવેક ટેલર, કિરણસિંહ ચૌહાણ, નીરવ વ્યાસ,
રતિલાલ સોલંકી, વિકાસ મહેતા, ભરત ભટ્ટ, પશ્ચિક,
પ્રતાપસિંહ હાકલ, એહમદ હુસેન, અને
અન્ય મિત્રો તથા મારા પરિવારના સદસ્યોનો...

અર્પણ.....

જયવદન વશીને,
જેમણે મને ગઝલનો પથ બતાવ્યો....

મારે કંઈક કહેવું છે....

મારું નામ પ્રવીણ હીરાલાલ શાહ, અભ્યાસ બાદ વિદ્યા અને કલાની નગરી વડોદરામાં સને ૧૯૬૮ થી સ્થાયી થયો.

નાનપણથી જ મારા ઓછાબોલા, શાંત સ્વભાવે મને પુસ્તકો વાંચતો કર્યો. કાળક્રમે, પદ્ય મારો પ્રિય વિષય રહ્યો. થોડું ઘણું લખ્યું પણ ખરું. એ પછી તો ઘણો સમય પસાર થઈ ગયો,

ફરી લખવાનું બન્યું નહીં. પરંતું મૂળથી મને સાહિત્ય પ્રત્યે પ્રેમ રહ્યો અને ગઝલ કાવ્ય પ્રકાર મને વધુ ગમતો, તેથી નિવૃત્તિના શરૂઆતના આઠેક વર્ષ દરમિયાન માન્ય કવિઓને ખૂબ વાંચ્યા, તેમને સમજ્યા પછી ગઝલ લખવા ઋચી જાગૃત થઈ, મિત્રોનો આગ્રહ પણ ખૂબ, પરંતું ગઝલના છંદ શીખતા શીખતા દોઢ બે વર્ષ નીકળી ગયા.

અંતે ગઝલ લખવાની શરૂઆત થઈ. રમલ છંદ મને સહેલો લાગ્યો હશે, તેથી આ છંદમાં અનાયાસે વધારે રચનાઓ થઈ. જાન્યુઆરી, ૨૦૧૧ થી ડીસેમ્બર, ૨૦૧૩ દરમિયાન લખાયેલ ગઝલો આ સંગ્રહમાં સામેલ કરી છે. સરળ શબ્દો અને કંઈક અંશે પોતીકો અવાજ લઈ, આજે ‘અભ્યસ્ત’ રૂપે આપ સમક્ષ પ્રસ્તુત છું.

આપ સૌ ભાવકમિત્રોને મારો આ પ્રયાસ ગમશે, તો મને ખૂબ આનંદ થશે.

-પ્રવીણ શાહ

પ્રકાશિત થાય છે...

સત્ય જેને હર પળે સમજાય છે,
જિન્દગી એની પ્રકાશિત થાય છે.

અંત શું, આરંભ શું કહેવાય છે ?
જિન્દગી બસ સ્વપ્નવત્ જીવાય છે.

ના રહ્યું કોઈ સગું કહેવા સમું,
દ્વાર પર કોના ટકોરા થાય છે ?

ઓળખી લીધા બધા ચહેરા અમે,
ભેદ ભીતરના હવે પરખાય છે.

આંગણે જે આવતા પ્રાતઃ થતાં,
રાત સપનોમાં હવે ડોકાય છે.

ઓલવાતી શગ વિશે તો શું કહું,
એક ઝબકારો અને બુઝાય છે.

000

ચર્યામાં રહ્યો...

રાત આખી વ્યસ્ત સપનામાં રહ્યો,
ને દિવસભર મીઠી ચર્યામાં રહ્યો.

આપવાની વાત આવી દિલ તને,
એ પળે આ હાથ ખિસ્સામાં રહ્યો.

કાફલા સૌ નીકળી આગળ ગયા,
એકલો હું ક્યાંક રસ્તામાં રહ્યો.

ટોચ પર જઈને ધજા પણ ફરફરે,
ખાસ મોકો જોઈ પાયામાં રહ્યો.

મોકળાશ તો બહુ હતી હર શેરમાં,
થઈ તખલ્લુસ છેક મક્તામાં રહ્યો.

000

કોણ પોકારતું...

કોણ હળવેથી મને પોકારતું ?

કોણ તારી યાદ લઈને આવતું ?

એક વત્તા એક સરવાળો કરી,

કોણ મીઠી ઝંખના મન બાંધતું ?

ખુશનુમા આબોહવા આલંબીને,

કોણ વ્હાલપથી મને બોલાવતું ?

જ્યાં નજર નાખું મને દેખાય તું,

કોણ દિલને આટલું તરસાવતું ?

ચાંદનીની પાંપણો પર બેસીને,

કોણ આવી સ્વપ્નને શણગારતું ?

કોડિયે ઝબકાર અદબદ આંજતું,

કોણ આ અખિલાઈને અજવાળતું ?

000

સૌ સમાતા જશે...

સમયના પ્રવાહે તણાતા જશે,
સમષ્ટિ મહીં સૌ સમાતા જશે.

પ્રસંગો અહીં જે જે બનતા રહે,
સમયની કિતાબે લખાતા જશે.

ઉઠાવે જે સર એ જગતમાં ટકે,
ઝુકાવે જે સર એ કપાતા જશે.

જીવનને સંવારે વચન બોધના,
કબીરાની સાળે વણાતા જશે.

રમ્યા રાસ જે ક્હાન-રાધા અહીં,
હજારો વરસ એ રમાતા જશે.

દીવાના હશે જે પરમ ઇશકના,
ખુશી એ ખુદાની કમાતા જશે.

000

કહાણી હોય છે...

એક સરખી સૌ કહાણી હોય છે,
એક રાજા એક રાણી હોય છે.

શાંત છે તો ક્યાંક ધસમસતા મળે,
સ્થાન જૂદા, એ જ પાણી હોય છે.

પાંખ સૌ જાંખ્યા હશે માળા મહીં,
એ જ વૃક્ષોની કમાણી હોય છે.

એમની ઇર્ષ્યા કરે સૌ, જેમણે
જિન્દગી ભરપૂર માણી હોય છે.

છંદ, લય ને પ્રાસ, મત્લા, મિસરા;
શબ્દને મન અહીં ઉજાણી હોય છે.

શબ્દ એના શ્વાસ ને ધડકન ગઝલ,
એ જ શાયરની કહાણી હોય છે.

000

ડોલવાની ટેવ છે...

નિત ખુશીમાં ડોલવાની ટેવ છે,
ચાદ જૂની ખોલવાની ટેવ છે.

મૌન ભારોભાર એવું અવતર્યું,
કે સ્વયંને તોલવાની ટેવ છે.

દોરડા પર ચાલવા જેવી જ છે,
શબ્દ તોલી બોલવાની ટેવ છે.

આ પવન જેવું જીવું છું એટલે,
ખુશ્બૂ કાયમ ખોળવાની ટેવ છે.

કેં વિદુષક જેવું જીવન સાંપડ્યું,
પ્રહસનોમાં કોળવાની ટેવ છે.

000

નમન થઈ જાય છે...

આપના ચરણે નમન થઈ જાય છે,
મન અમારું ત્યાં મગન થઈ જાય છે.

જે તરફ ખેંચાણ હો બસ એ તરફ,
ઢાળ પર જળનું વહન થઈ જાય છે.

ઓળખે ના એક-બીજાને છતાં,
બે મળે જો દિલ સ્વજન થઈ જાય છે.

નામ રમતું આપનું મનમાં સતત,
શબ્દ અલગારી ભજન થઈ જાય છે.

દર્દ ભીતર એટલું ધૂંટાય છે,
જ્યાં કલમ પકડું કવન થઈ જાય છે.

000

રંગને પકડી...

મોસમી રંગ-ઢંગને પકડી,
રાખ સાતેય રંગને પકડી.

ઊડવું તો સ્વભાવ છે એનો,
રાખજે મન-પતંગને પકડી.

લક્ષ્યને સાધવું થશે સ્હેલું,
રાખજે બસ ઉમંગને પકડી.

એમ ટુકડે બધું વિખેરાશે,
રાખજે તું સળંગને પકડી.

કે વીતી જાય જિન્દગી સ્હેજે
રાખ એવા પ્રસંગને પકડી.

000

સમજાય છે...

એટલું મનને હવે સમજાય છે,
રાત તારી યાદમાં લંબાય છે.

સૂર્યને સત્કારવાના મોહમાં,
રાતની કાયમ ઉપેક્ષા થાય છે.

કે સમય પર રાત પણ વીતી જશે,
એ જ સધિયારે હવે જીવાય છે.

મૃગજળી માયા જ એવી દોસ્તો,
સૌ સમયની જાળમાં સપડાય છે.

કંઈ થવાનો છે અભરખો એટલો,
એક માણસ રોજ તૂટી જાય છે.

000

પડછાયા છે...

આ માયાના પડછાયા છે,
મૃગજળ પીવા લલચાયા છે.

કુરસદ મળશે ક્યાંથી અમને,
રસ્તા અહીંના રઘવાયા છે.

ક્યાંય હવે ના મંજિલ દેખાય,
સપના આંખે અટવાયા છે.

ખાલી ઘરને ખૂણે ખૂણે,
એકાંત ઘણાં સચવાયા છે.

માણસ ઘડવો બહુ અઘરો છે,
પથ્થર ક્ષણમાં ટંકાયા છે.

પ્રશ્નો છે ઇશ્વર વિશેના,
ઉત્તર કોને સમજાયા છે !

000

नमती मागी...

सांज सलूणी नमती मागी,
रात अमे ञ्णहणती मागी.

सूर-सरिता सरती मागी,
रेत समयनी ञरती मागी.

शांत किनारा रास न आव्या,
अमे ओट ने ढरती मागी.

गमती ञुशू मनढर माणी,
डाण डाण मधमधती मागी.

ग्रीष्म-वर्षा के हेमंत-शिशिर,
हर मोसम रसञरती मागी.

000

તોય પણ...

કામ જેવું કામ ક્યાં છે તોય પણ,
બે ઘડી નવરાશ ક્યાં છે તોય પણ.

સાંજ પડતા આ જગત જંપી જશે,
રાતને વિશ્રામ ક્યાં છે તોય પણ.

આયના ચારે તરફ છે સાબદા,
ખાસ કંઈ પહેચાન ક્યાં છે તોય પણ.

કેટલી વિહવળ બની છે ચાંદની,
સ્વપ્નનો ઉપચાર ક્યાં છે તોય પણ.

જે મળ્યું, જ્યારે મળ્યું, સાપેક્ષ છે,
ખાસ એવું સ્થાન ક્યાં છે તોય પણ.

અસ્ત નક્કી છે ઉદય જેનો થશે,
કોઈને વિશ્વાસ ક્યાં છે તોય પણ.

000

સફરમાં છે...

આ જગત આખું સફરમાં છે,
સૌ, સમયની કંઈ અસરમાં છે.

મનની નિર્મળતા ઉજાગર હો,
રાત આ છેલ્લા પ્રહરમાં છે.

સર્વદા લીલાશથી શોભે
વિશ્વ ટહુકાનું જિગરમાં છે.

ભીંત વિનાનું છે મન મારું,
આયના જેવી નજરમાં છે.

છે નિરંતર શ્રાવણી ઝરમર,
લાગણી નામે નગરમાં છે.

ગાલગાગાના નશામાં છું,
ને ગઝલ એની અસરમાં છે

000

જાળમાં છે...

કંઈક એવી વાત જાળમાં છે,
દિવ્યતા તેથી કમળમાં છે.

આપણા કરમાં કશું ક્યાં છે ?
છે બધો આધાર પળમાં છે.

કેટલા કંઈ ભેદ જીવનના,
બારણે વાસેલ કળમાં છે.

મન સદા એવું મુંઝાતું રહે,
જાણે કે કોઈ વમળમાં છે.

આમ સઘળું શાંત લાગે પણ,
છે હજી તોફાન તળમાં છે.

પ્હાડ, સાગર, સૂર્ય, તારકગણ,
ભવ્યતા સૃષ્ટિ સકળમાં છે.

000

હોવી જોઈએ...

ફૂંપળો શી આંખ હોવી જોઈએ,
લીલી લીલી આંખ હોવી જોઈએ,

હું ભલે શંકર સમો ના થઈ શકું,
એક ત્રીજી આંખ હોવી જોઈએ.

રુક્ષતા વિશે કશું જાણું નહીં,
સ્ટેજ ભીની આંખ હોવી જોઈએ.

છે સમયની દેન સૌને એટલી,
સ્મિત ઘેલી આંખ હોવી જોઈએ.

જાતની ઓળખ જરૂરી છે અહીં,
આયના શી આંખ હોવી જોઈએ.

પ્યારથી મુજને નિહાળે હર પળે
એ સનમની આંખ હોવી જોઈએ

000

સજલ થઇ છે...

ફરી આંખો સજલ થઇ છે,
કલમ મારી ગઝલ થઇ છે.

પહાડો ચૂમતી આવે,
નદી ચંચલ ચપલ થઇ છે.

વરસતી ચાંદની વચ્ચે,
ધરા ઉજળી ધવલ થઇ છે.

સમયની રમ્ય ધારા પર,
જીવન નૈયા તરલ થઇ છે.

દુઆ સૌની ફળી આજે,
બધી વાતો સરલ થઇ છે.

સતત મનને જગાડે છે,
વિચારોની ફસલ થઇ છે.

000

મૃત્યુ પછી...

શ્વાસ પણ ના ચાલશે મૃત્યુ પછી,
આ હવા યે ત્યાગશે મૃત્યુ પછી.

જીવવું તો છે શરમ બે આંખની,
જગ તને વિસારશે મૃત્યુ પછી.

જોઈ લે તું સ્વપ્ન જોવા એટલાં,
આશ કંઈ ના જાગશે મૃત્યુ પછી.

રોજ તારે તો અહીં રડવું પડે,
ઢોલ-ત્રાંસા વાગશે મૃત્યુ પછી.

રક્ત થઈ તારી નસોમાં જે વહે,
હાથ તારો થામશે મૃત્યુ પછી.

000

ભૂલી ગયો...

એમ તો રહે યાદ પણ ભૂલી ગયો,
પાછલા સંવાદ પણ ભૂલી ગયો.

મિત્રભાવે સૌ તરફ જોતો રહ્યો,
એમ હું વિખવાદ પણ ભૂલી ગયો.

નીતિ-નિયમ જો કે બહુ અઘરા પડ્યા,
રાખવો અપવાદ પણ ભૂલી ગયો.

વ્યર્થ ગઈ મહેનત- કરી ગુણ પામવા,
દોષ કરવા બાદ પણ ભૂલી ગયો.

એમની પ્રેમાળ દૃષ્ટિ જ્યાં પડી,
સંકડો ફરિયાદ પણ ભૂલી ગયો.

શબ્દ, એવું કામ તેં સોંપ્યું મને,
કે બધો ઉન્માદ પણ ભૂલી ગયો.

000

રહેવા દે...

એક તારો વિચાર રહેવા દે,
ભાવ તારો અપાર રહેવા દે.

ક્યાં તને શોધવો અમારે કહે,
આ ગગનનો પ્રસાર રહેવા દે.

વાર તારા અચૂક જોયા છે,
ત્રિ-નયનના પ્રહાર રહેવા દે.

મોહ-માયાના આવરણ રાખી,
અમને અચરજની પાર રહેવા દે.

આવજે વિશ્વરૂપ લઈ ક્યારેક,
રૂપ તારા હજાર રહેવા દે.

000

દેખાય છે...

હોય સામે એજ તો દેખાય છે,
ને મનોમન બાકીનું સમજાય છે.

જે મળે પરિણામ એ સ્વીકાર્ય છે,
ભૂલ કંઈ જો ભૂલથી થઈ જાય છે.

આંખ બે ભીની સતત રહેશે પછી,
દર્દ આજે રાગ એવા ગાય છે.

ઘર રહ્યું કે ના દીવાલોયે રહી,
બોલ કોના, આંગણે પડઘાય છે.

આ સમય, પળ સ્થિર થઈ જોયા કરે,
માનવી તો હર પળે બદલાય છે.

જિન્દગીનો સાર છે બસ એટલો,
ખુદ જડે ક્યારેક ખુદ ખોવાય છે.

000

સ્થળ એવું શોધે...

અજવાળું સ્થળ એવું શોધે,
ક્યાં ક્યાં છે અંધારું શોધે.

ટીપે ટીપે પલળાશે નહીં,
રોમ રોમ ચોમાસું શોધે.

જે જોયું તે સારું જોયું,
તોયે મન અદકેરું શોધે.

આજુબાજુ ઊષરભૂમિ,
ક્યાં જઈ બી, ફણગાવું શોધે.

થોડો શાણો, થોડો ભોળો,
માણસ તું વ્યવહારું શોધે.

000

ચાલ્યા કરો...

કે મનોમન આશ લઈ ચાલ્યા કરો,
દુન્યવી કંપાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

આ ધરા અમિરસ થકી તરબોળ છે,
ભીની ભીની ખ્યાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

રોજ ભીતર ઊજળું થાતું રહે,
સ્વપ્નનો અજવાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

મન તણી વાચાળતા પજવ્યા કરે,
શબ્દનો સહવાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

રંગ મહેંદીનો પીમળશે એ પછી,
હું ને તું નો પ્રાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

કોઈ કારણ હોય કે ના હોય પણ,
અહીં અવિરત શ્વાસ લઈ ચાલ્યા કરો.

000

ઘટનાઓમાં...

મનગમતી કંઈ ઘટનાઓમાં,
મન વિચરે છે મિસરાઓમાં.

સાચી વાતો સાચવવી છે,
મન લાગે નહીં અફવાઓમાં.

તારા સ્મરણો રગરગમાં છે,
મનથી પ્રોવી મણકાઓમાં.

તન થાકીને બેસે છાંયે,
મન દોડે છે તડકાઓમાં.

વાત ફકીરી શું કરવાની ?
મન રાજી છે સપનાંઓમાં.

સાંજ ઝરૂખે આવી બેસે,
મન, મિલનની રમણાઓમાં.

000

દેખાય નહીં...

કંઈક આડે હોય તો દેખાય નહીં,
સૂર્ય, બાકી કોઈથી ઢંકાય નહીં.

રુખ હવાની જોઈ ચાલે મ્હેક પણ,
થઈ જમાનાથી અલગ, જીવાય નહીં.

એક નિયમ પ્રકૃતિનો પાળજો,
અબ ઘડી ફૂટી કળી, ચૂંટાય નહીં.

એક નાના બાળને પણ છે ખબર,
'મા'ની પકડી આંગળી, છોડાય નહીં.

હો ભલેને દર્દ પારાવાર પણ,
જિન્દગીથી એમ કંઈ છૂટાય નહીં.

000

ડાહ્યો શોધે...

ગાંડો શોધે, ડાહ્યો શોધે,
મીઠા જળનો દરિયો શોધે.

છોડ હજી કાલે વાવ્યો છે,
આજે એનો છાંયો શોધે.

ઉદ્યાનો મહેકી ઊઠ્યા છે,
ત્યારે માળી ફાયો શોધે.

ક્યાંક પ્રવાસી ભૂલો પડતા,
રસ્તો ક્યાં ફંટાયો શોધે.

સાથ મળ્યો પણ નબળો એનો,
કોણ સમયથી બળિયો ? શોધે.

દિવસે મન બેકાબૂ છોડી,
સાંજે થઈ રઘવાયો, શોધે.

000

દિલાસો છે...

એટલો મનને દિલાસો છે,
જીવ કેવળ પ્રેમ-પ્યાસો છે.

થાય મન તો મન મૂકી વરસે,
મેઘ પર ક્યાં કોઈ જાસો છે.

ડાઘ એના પર હશે બે-ચાર,
ચાંદ રૂપાળોય ખાસો છે.

હોઠ ફફડી ચૂપ થઈ બેઠા,
શબ્દના ખોળે નિસાસો છે.

હૂંફ તારી જોઈએ અમને,
તું કહે ત્યાં રાતવાસો છે.

000

જાય છે રસ્તો...

મંજિલ સુધી લંબાય છે રસ્તો,
આવે વળાંક, અટવાય છે રસ્તો.

ચઢતા ચઢી જાશે પહાડો પણ,
ઝરણાં સમેત વહી જાય છે રસ્તો.

રણ આવ્યું કે અટકી પડ્યો સમજો,
જંગલમાં બહુ મુંઝાય છે રસ્તો.

મેદાનમાં દોડે ત્વરાથી એ,
પ્રતિબંધથી દુભાય છે રસ્તો.

ભોળો છે -ગાળો ખાય છે, તો પણ
બે જણ વચે પુછાય છે રસ્તો.

પહેલી નજરની શું કરામત છે!
દિલ-આંખ વચે થાય છે રસ્તો.

000

સવાલો નડે છે...

કદી ધારણાના સવાલો નડે છે,
ઘણીયે પ્રથાના સવાલો નડે છે.

ફરી રાત વહેલી પૂરી આજ થઈ ગઈ,
અધૂરી કથાના સવાલો નડે છે.

અહીં કોણ આવ્યું અમરપટલખાવી,
જતા-આવતાના સવાલો નડે છે.

અમારે હૃદય એક નાનું હતું રણ,
હજી ઝાંઝવાના સવાલો નડે છે.

પૂરો મહેલ છે તાસનો, પણ મઝાનો,
જરા શી હવાના સવાલો નડે છે.

000

...લઇને નીકળ્યો

એક મીઠી પ્યાસ લઇને નીકળ્યો,
એમ તો વનવાસ લઇને નીકળ્યો.

સાંજને ખુશી ખુશી આપી વિદાય,
ચંદ્રનો અજવાસ લઇને નીકળ્યો.

છે સફર લાંબી કે ટૂંકી -શું ખબર!
અવધિ મહિનો-માસ લઇને નીકળ્યો.

જે જુએ વિસ્મયભરી નજરે જુએ,
સ્મિત મુખ પર ખાસ લઇને નીકળ્યો.

હર કદમ પર શ્વાસ સાથે ચાલશે,
એટલો વિશ્વાસ લઇને નીકળ્યો.

000

સારો હતો...

ક્યાં ગણતરીમાં કદી આવ્યો હતો,
એક માણસ આમ તો સારો હતો.

ક્યાં વળી એણે સૂરજ જોયો હતો,
એ બિચારો એક પડછાયો હતો.

અર્થ એનો કોઈ સમજી ના શક્યું,
મૌન સાથે શબ્દને નાતો હતો.

ગર્વ પર્વત જેવડો એને હતો,
એક તણખો એટલે દાગ્યો હતો.

વારતા મેં સાંભળી ના સાંભળી,
પણ સ્વયંને કંઈક અણસારો હતો.

000

પ્રવાસમાં...

કોઈ જાગે કોઈ વાંચે,
કોઈ બારી બહાર તાગે.

કોઈ ઝૂલ્યા કરતું ઝોકે,
કોઈ ચાની મોજ માણે.

કોઈ રહેરો મનમાં મલકે,
કોઈ છાનાં આંસું સારે.

કોઈ નવલી વાત કરતા,
કોઈ આંખો પટપટાવે.

કોઈ એકલ રહે બબડતું,
કોઈ નિજ ઇતિહાસ માંડે.

કોઈ ઊતરે ગાડી રોકી,
કોઈ ધોંચે નિજ મુકામે.

000

લ્હાવ દેજે...

કંઈક નોખો લ્હાવ દેજે,
દિલ મને દરિયાવ દેજે.

નાવ મેં તરતી મૂકી છે,
વ્હેણને બદલાવ દેજે.

હારવું ઉત્સવ બને, બસ
એક એવો દાવ દેજે.

બે સમાંતર રાહ નિરસ,
ક્યાંક તો ટકરાવ દેજે.

કાળ એ ભરશે નિરાંતે,
નિત્ય નૂતન ધાવ દેજે.

000